

Blog nr.2
17 Juli 2013

Onderwerp: De communicatie tussen een beelddenker en een HSP'er.

Ken je die mop van die ....Nu kan ze er moppen over vertellen maar er zijn tijden geweest dat ze dat alleen maar kon wensen.

Probeer maar eens als niet-visueel ingestelde naar een verhaal te luisteren dat verteld wordt door een beelddenker. Om maar onterecht te generaliseren beginnen ze achteraan in hun verhaal, tenminste daar zitten hun gedachten. Via onsamenhangende korte verhaaltjes, afleidende gedachtegangen, slecht toegepaste spreekwoorden en gezegden en tussen roepingen als: "zie je het voor je?" en "kijk ...", "ik zag het gewoon gebeuren" poog je er een verhaal van te lijmen.

Het blijkt een leuk gesprek te worden en de levendige manier van praten nodigt uit tot respons. Van de hak op de tak, terug in de tijd en blikken in de toekomst zaaien af en toe enige verwarring. Een opmerking als: "zie je het dan echt niet?" doet vermoeden dat je niet goed luistert of op z'n minst beter je best moet doen om deze brij aan informatie te ordenen, te categoriseren, te chronologiseren én in context te plaatsen.

De volgende dag grijp je nog even terug op het consistente en verhelderende gesprek van de avond ervoor. Dus we gaan naar Frankrijk op vakantie, leuk!

Frankrijk? Gisteren hebben we het er nog over gehad dat we naar Spanje zouden gaan?! Verwarringalarm, want je weet toch zeker dat het volledige gesprek over de vakantiebestemming Frankrijk was gegaan. De andere partij kan niet begrijpen waarom jij het allemaal niet goed hebt begrepen. Ik zei toch dat ... dus dan snap je toch dat ...

Nee, als je Frankrijk zegt dan snap ik niet dat je naar Spanje wil. "Dat heb ik je gisteren ook al drie keer uit moeten leggen, wat luister je toch slecht". Ik luister slecht, wat dacht je van jezelf. Het valt makkelijk te raden hoe dit gesprek afloopt.

Een woorddenker bouwt een verhaal op vanaf het begin, bottum-up. Stapje voor stapje, de fasen volgen elkaar logisch en in een vaste tijdlijn op. Uiteindelijk kom je met veel tekst tot het slot, onderbouwd en zo helder als glas.

Een beelddenker heeft het eindplaatje in z'n hoofd en begint daar met zijn verhaal, top-down. Onsamenhangend volgen alle tussenstappen in willekeurige volgorde zich op. Voor het gemak wordt er veel niet verteld dat wel in het verhaal én in het hoofd van de verteller zit. In het onderbewuste zit, onzichtbaar voor de gesprekspartner, alle details en feiten.

Een communicatiestoornis is een feit. We moeten weer helemaal van voren af aan beginnen, of toch bij het einde?